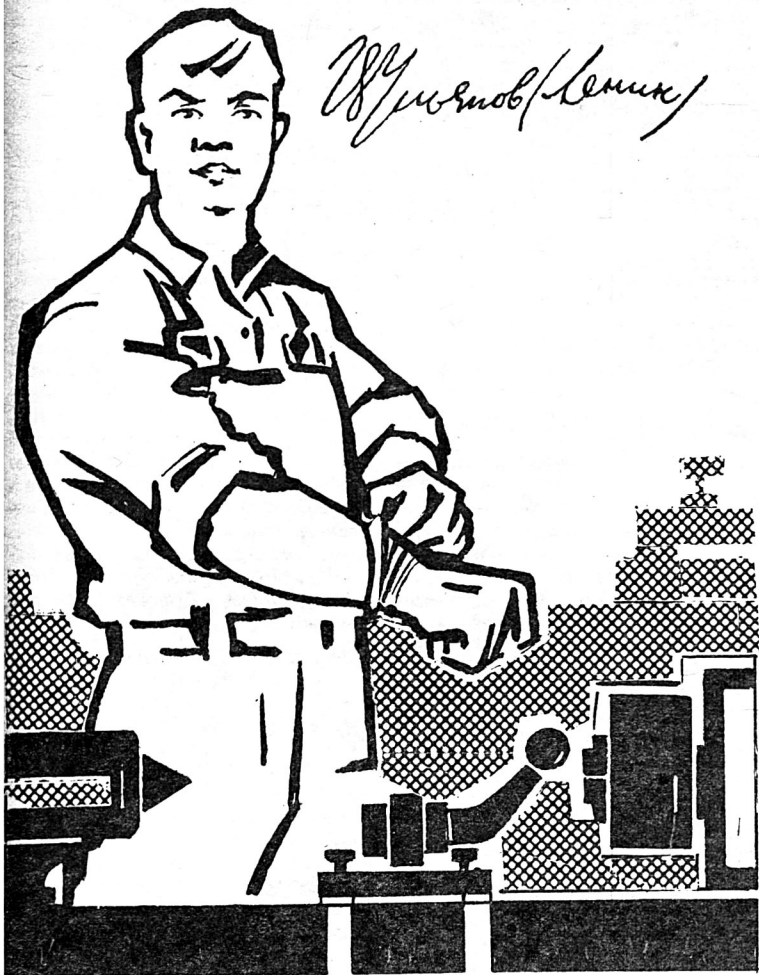

КОМУНІСТИЧНІ СУБОТНИКИ НАДЗВИЧАЙНО ЦІННІ, ЯК ФАКТИЧНИЙ ПОЧАТОК КОМУНІЗМУ...

Мал. І. БУТКА.

ІНФОРМАЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

про Пленум Центрального Комітету
Комуністичної партії Радянського Союзу

16 квітня 1975 року відбувся черговий Пленум Центрального Комітету КПРС.

Пленум по доповіді товариша Брежнєва Л. І. вирішив питання про скликання чергового XXV з'їзду КПРС. Постанова Пленуму в цьому питанні публікується в пресі сьогодні.

Пленум заслухав доповідь члена Політбюро ЦК, міністра закордонних справ СРСР тов. Громико А. А. «Про міжнародне становище і зовнішню політику Радянського Союзу».

У дебатах в цьому питанні виступили: товариші Ляшко О. П. — Голова Ради Міністрів Української РСР, Грішківчус П. П. — перший секретар ЦК Компартії Литви, Ашимов Б. А. — Голова Ради Міністрів Казахської РСР, Алієв Г. А. — перший секретар ЦК Компартії Азербайджану, Смирнов В. О. — бригадир судноскладальників Балтійського заводу ім. С. Орджонікідзе м. Ленінграда, Марков Г. М. — перший секретар правління Спілки письменників СРСР.

Пленум ЦК КПРС прийняв в обговореному питанні відповідну постанову.

Пленум увільнив т. Шелепіна О. М. від обов'язків члена Політбюро ЦК КПРС у зв'язку з його проханням.

На цьому Пленум ЦК КПРС закінчив свою роботу.

ПРО СКЛИКАННЯ ЧЕРГОВОГО XXV З'ЇЗДУ КПРС

Постанова Пленуму Центрального Комітету
КПРС від 16 квітня 1975 року

Скликати черговий XXV з'їзд Комуністичної партії
Радянського Союзу 24 лютого 1976 року.

У Львові відбулась конференція міськвідділу УТОГ. З доповіддю про підсумки роботи за перший квартал і завдання по дальшому вихованню, побутовому обслуговуванню та організації соціалістичного змагання серед членів Товариства, виступила голова міського відділу тов. Третьякова М. Н. Вона сказала, що члени УТОГ міської організації прагнуть зробити якнайбільший трудовий внесок у дострокове виконання виробничих завдань завершального року і п'ятирічки в цілому.

Далі тов. Третьякова підкреслила, що важливим завданням бюро первинних організацій є виховання трудящих глухих в дусі беззавітної відданості нашій Вітчизні, подання всебічної допомоги партійним, профспілковим організаціям підприємств і установ, де працюють члени Товариства, в справі дальшого зміцнення трудової і виробничої дисципліни.

Серед членів УТОГ, що працюють на УВП і підприємствах державної промисловості м. Львова, є чимало переможців соціалістичного змагання 1974 року. Це, зокрема, технік-конструктор паровозо-вагоноремонтного заводу Т. С. Стеценко, ударниці комуністичної праці, швейї фірми «Весна» тт. Бреславська, Град, Маньковська, Щукіна, Сас. А бригада Юрія Логвиненка з заводу «Львівприлад», включившись в змагання, взяла на себе підвищені зобов'язання — до 105-ї річниці з дня народження В. І. Леніна виконати п'ятирічний план.

Члени Товариства Львівської міської організації активну участь беруть в спортивному житті. На обласних змаганнях з шахів робітники підприємств державної промисловості вишшли переможцями, зайнявши перше

місце. На цих змаганнях особливо відзначилися робітники тт. Стеценко, Дверій, Бурмистров і Гураков. Активну участь беруть члени Товариства і в роботі Будинку культури.

Всі питання, що стосуються роботи Львівського міськвідділу, обговорюються на засіданні правління і вирішуються колегіально. Тісний зв'язок тут тримають з партійними та профспілковими організаціями, де працюють члени УТОГ. Велику увагу приділяють повсякденній роз'яснювальній та агітаційно-масовій роботі серед людей.

Львівський міськвідділ УТОГ взяв підвищені соціалістичні зобов'язання і викликав на змагання своїх київських колег.

М. МАТУЛЬСЬКА,
інструктор Львівського обл-
відділу УТОГ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 16 (404)

Субота, 19 квітня 1975 р.

Ціна 2 коп.

ВИСОКОПРОДУКТИВНО, ПО-УДАРНОМУ

СЬОГОДНІ ВСЕСОЮЗНИЙ КОМУНІСТИЧНИЙ СУБОТНИК. ПОНАД ДВА МІСЯЦІ ІШЛА ПІДГОТОВКА ДО ЙОГО ПРОВЕДЕННЯ. ВАГОМИМ СТАВ ВНЕСОК ВИРОБНИКІВ, ТРУДОВИХ КОЛЕКТИВІВ У ФОНД ЕКОНОМІЇ: ЗА РАХУНОК ЗАОЩАДЖЕНОЇ СИРОВИНИ, МАТЕРІАЛІВ НАМІЧЕНО ВИПУСТИТИ ЗНАЧНУ ЧАСТИНУ ПРОДУКЦІЇ.

ПРО ТЕ, ЯК СЬОГОДНІ БУДЕ ВІДЗНАЧЕНО СВЯТО ПРАЦІ НА УВП ТА У ВИРОБНИЧИХ ОБ'ЄДНАННЯХ НАШОГО ТОВАРИСТВА, РОЗПОВІДАЮТЬ НАЧАЛЬНИКИ ШТАБІВ ПО ПІДГОТОВЦІ ТА ПРОВЕДЕННЮ СУБОТНИКА.

В. Ф. СЛИВА,
начальник виробництва
Миколаївського УВП

Виконати по півтори норми в день комуністичного суботника — таку мету поставили перед собою столяр-верстатник Леонід Пантелейович Кривицький, оздоблювальниця Катерина Миколаївна Тертична, фанерувальниця Матрьона Опанасівна Ігнатенко, наборщиця шпону Марія Семенівна Пономаренко та багато інших.

На дві тисячі карбованців випустять сьогодні меблів, зокрема, туалетних столиків трудівники нашого учбово-виробничого підприємства. На своїх робочих місцях працюватиме понад 90 чоловік, ІТП та службовці будуть зайняті на впорядкуванні подвір'я УВП.

200 карбованців намічено перерахувати у фонд дев'ятої п'ятирічки.

В. А. БРАНЬКО,
секретар партбюро Вінницького
УВП

Понад два місяці на нашому підприємстві ширилась боротьба за ощадливе витрачання пражі, тканин і ниток, щоб в день Все-

союзного комуністичного суботника, присвяченого 105-й річниці з дня народження В. І. Леніна, працювати тільки на зекономленій сировині та матеріалах. Колектив УВП досяг наміченої мети.

Сьогодні всі цехи та ділянки підприємства працюватимуть тільки на заощаджених матеріалах та електроенергії. Протягом суботника понад 200 чоловік в'язальників полотна, закрійників та швейників працюватимуть на своїх робочих місцях і випустять готової продукції на 8,2 тисячі карбованців, або 7,6 тисячі одиниць чоловічої та жіночої трикотажної білизни.

Під девізом: «За себе і за того хлопця!» працюватимуть молоді швейниці з комсомольсько-молодіжної бригади, яку очолює Валентина Мазур.

46 чоловік інженерно-технічних працівників та службовців УВП будуть зайняті на впорядкуванні території підприємства.

У фонд п'ятирічки вінничани перерахують 600 карбованців.

П. М. МЕРКАТУН,
директор Київського дослідно-
виробничого об'єднання
«Контакт»

Колективи цехів нашого об'єднання старанно і наполегливо готувалися до свята ударної праці. А сьогодні 1006 чоловік стануть на свої робочі місця.

Протягом суботника, за попередніми даними, трудівники «Контакту» випустять: штепсельних з'єднань ШСВ-20 — 2300 штук, реле РПУ-2 — 1000 шт., різних пластмасових виробів — 538 одиниць, а також велику кількість вимірвальних приладів та паперово-білових виробів.

Всього за день буде випущено готової продукції на 23,3 тисячі карбованців, в тому числі за рахунок заощаджених матеріалів, сировини та електроенергії на 1,2 тисячі карбованців.

У фонд дострокового виконання дев'ятої п'ятирічки дослідно-виробниче об'єднання «Контакт» перерахує 5,5 тисячі карбованців.

Крім цього, протягом суботника намічено зібрати 3,8 тонни металобрухту та посадити 280 кущів і 30 дерев на подвір'ях головного підприємства і цехів.

XXXVIII ЛЕНІНСЬКИЙ ЗБІРНИК

Понад 300 документів належать до діяльності В. І. Леніна в роки Радянської влади. Вони розкривають невтомну роботу Володимира Ілліча в галузі будівництва Радянської держави, її оборони від полчищ інтервентів та білогвардійців, по керівництву внутрішньою і зовнішньою політикою молоді Країни Рад.

Документи, які вперше публікуються в XXXVIII Ленінському збірнику, поповнюють літературну спадщину Володимира Ілліча, є новим вкладом в ідейну скарбницю ленінізму.

Збічник випущено під загальною редакцією А. Г. Єгорова і П. М. Федосєєва.

(ТАРС).

У ТІСНОМУ ЗВ'ЯЗКУ

На Одеському виробничому об'єднанні УТОГ широкого розмаху набуло наставництво ветеранів над молодими.

На знімку: молоді робітники, слюсарі-складальники електроарматурних виробів (зліва направо) С. Єгорова та Л. Анікушкіна уважно слухають розповідь Ольги Софронівни Гончаренко, яка ділиться досвідом своєї роботи.

Фото І. БЕРЕЗНЯКА.

О СЬ УЖЕ шість років як на Полтавському УВП-1 в політгуртку «Ленінська народна школа» навчаються слюсарі-наладчики, бухгалтери, працівники відділу постачання, облік о в ці, контролери готової продукції, як комуністи, комсомольці, так і безпартійні.

За цей час слухачі школи ґрунтовно ознайомилися з біографією В. І. Леніна, вивчили основи економічних та політичних знань. Багато уваги було приділено розгляду питань зовнішньополітичної діяльності КПРС по втіленню в життя Програми миру, висунутої ХХІV з'їздом партії.

Якщо раніше, в перші роки навчання, члени гуртка, в основному займалися самоосвітою, то тепер кожен з них уже спроможний самостійно підготувати реферат на будь-яку актуальну тему, викори-

ЗРОСТАННЯ АКТИВНОСТІ

стовуючи при цьому як твори класиків марксизму-ленізму, літературу про останні досягнення сучасної науки, про поточну політику КПРС, так і факти з життя свого колективу.

Активізації навчання значною мірою сприяє методика проведення занять, що її використовують досвідчені пропагандисти.

Так, наприклад, пропагандист С. А. Йоффе, як правило, кожному слухачеві періодично доручає зробити політінформацію про важливі події в країні і за рубежом. Такі політінформації проводять на початку занять і вони переходять в бесіди, під час яких виникають і запитання, відповіді на які може дати лише той, хто добре засвоїв тему нового заняття. Як під час політінформацій, так і при подачі нового навчального матеріалу, тут широко використовують технічні засоби унаочнення.

Особливо багато уваги приділено в програмі школи питанням практичної діяльності колективу УВП-1, самих слухачів. На прикладах з життя свого підприємства вони вивчають, зокрема, такі економічні категорії, як продуктивність праці, якість продукції, ціна робочої години, соціалістичне змагання тощо.

І доповіді роблять, нерідко, самі слухачі. Все це поживає заняття, стимулює потяг до набуття нових знань, розширення світогляду, допомагає й доповідачеві краще і доцільніше виконувати доручену йому роботу.

Велику допомогу в організації навчального процесу в «Ленінській народній школі» надають і лектори райкому КП України м. Полтави.

Для багатьох слухачів школи такі заняття стали важливим кроком до активної участі в управлінні виробництвом, до розв'язання нагальних завдань.

Немало ділових пропозицій, спрямованих на подальше підвищення ефективності виробництва, зростання продуктивності праці і поліпшення якості швейних виробів, що випускаються нашим УВП-1, подали кращі слухачі школи, зокрема, товарознавець О. І. Ломіга, бухгалтер В. С. Шамша, контролер Н. І. Молодечка, слюсарі-наладчики М. А. Соколов і В. Г. Нестеренко, агент постачання І. П. Манько та інші.

Незабаром у гуртку «Ленінська народна школа» відбудуться заняття на тему: «Комуністична партія — організатор і натхненник перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні». У їх проведенні візьмуть участь ті, хто з зброєю в руках боровся з гітлерівськими загарбниками: комуніст О. І. Ломіга зробить доповідь на тему: «КПРС — організатор корінного перелому в ході Великої Вітчизняної війни», а комуніст І. П. Манько — про роль КПРС в організації переможного завершення Великої Вітчизняної війни.

В. ДОЛГІН,
інженер-економіст Полтавського УВП-1.

ДО 30-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

ПАРТИЗАНСЬКА СКРИПКА

У роки воєнного лихоліття в селі Лобна на Волині стояв штаб прославленого Чернігово-Волинського з'єднання, яким командував двічі Герой Радянського Союзу О. Ф. Федоров. Тепер тут споруджено музей-меморіал партизанської слави. Його оновлена експозиція присвячена 30-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

У музеї зібрано більше восьми сот унікальних експонатів. Та один з них викликає у відвідувачів особливий інтерес. На стенді поряд із зброєю народних месників, вітчизняними і трофейними автоматами та карабінами, толовими шашками і саморобними мінами лежить старенька... скрипка.

— Не дивуйтеся такому незвичайному сусідству, — пояснює громадський директор музею, вчитель сільської школи О. І. Бренчук. — У цієї скрипки — свої «бойові заслуги».

...Влітку 1943 року в одному із загонів партизанського з'єднання, яке по глибоких тилах ворога здійснило рейд на Волинь, з'явив-

ся новий кулеметник Андрій Латиш. Невдовзі група, до складу якої увійшов і новачок, одержала бойове завдання. Перед виходом на операцію, до настання ночі партизани зібрались у наспіх виритій землянці. Повільно тяглися хвилини вимушеного чекання.

Раптом у кутку землянки тихо й задумливо озвалася скрипка. Здавалося, вона співає про зоряний вечір над річкою, про човен у місячному сяйві, про дівчину, що чекає коханого з бойового походу.

Грав кулеметник. Вирушаючи до партизанів, він взяв з собою окраєць хліба і найдорожче зі свого нехитрого скарбу — скрипку.

— І отаку пісню він, фашист, хоче вбити! — Гнівно вигукнув командир загону Лисенко. — Не бавати цьому! Ану, скрипалю, грай марш на шкування!

Відтоді і повелося в загоні: перед виходом на завдання, в короткі хвилини перепочинку кулеметник брав до рук скрипку. Вслухавшись у її ніжний голос партизани. А за годину-другу йшли у бій, і з ще більшою люттю громилі ненависного ворога.

Червоні слідопити Лобненської восьмирічки, які вже давно вишукують нові експонати для музею партизанської слави, довідалися про скрипку від колишніх народних месників. У своїх листах ветерани підказували: скрипаль-кулеметник — людина місцева, волинянин, його треба шукати в навколишніх селах.

Справді, Андрій Ілліч Латиш, як виявилось, мешкає в сусідньому селі Залізняці і, незважаючи на свої 69 років, трудиться у місцевому радгоспі «Партизанський». Колишній народний месник, а по-

тім воїн Радянської Армії, звільняв від гітлерівців рідний край і братню Польщу, воював у Східній Пруссії і брав Кенігсберг. Одинадцять урядових нагород прикрашають груди ветерана війни і праці. Тепер його часто запрошують до музею розповісти молодим відвідувачам про звичайні партизанські будні, про бойових побратимів і, звичайно, про дзвінкоголосого свідка тих буремних днів — стареньку скрипку.

В. ЛАВРЕНЮК,
Любешівський район,
Волинська область.

ЗІРКИ СОЛДАТСЬКОЇ СЛАВИ

Багатьма героїчними вчинками позначена біографія ветерана війни І. К. Войтковського з села Бараші Ємільчинського району Житомирської області. Відважний танкіст не раз першим вривався в розташування ворога, своєю хоробрістю запалював інших. Влучними пострілами, він знищив чимало ворожих танків, гармат, дзотів. Три ордени Слави, три ордени Червоної Зірки, орден Вітчизняної війни другого ступеня та інші бойові нагороди прикрашають груди комуніста.

Як найдорожчий спогад зберіг Йосип Карлович пам'ять про парад Перемоги у Москві. Йому тоді випала честь пронести по Красній площі овіяний славою прапор своєї танкової бригади. Після війни повний кавалер ордена Слави повернувся у рідне село. Ось уже чимало років працює головою сільської Ради. Багато сил і енергії ветеран війни віддає громадській роботі, часто виступає перед молоддю з розповідями про людей солдатської доблесті.

Нарис про Йосипа Войтковського увійшов до збірки «Зірки солдатської слави», яку готують до 30-річчя Великої Перемоги військово-наукове товариство та рада ветеранів Великої Вітчизняної війни при Житомирському гарнізонному Будинку офіцерів. Уже більш як три роки невтомні краєзнавці збирають матеріали про

колишніх солдатів і сержантів, відзначених трьома орденами Слави. Завершено велику і копітку працю. Зібрано відомості про двадцять шість найвідважніших житомирців. В основу документальних нарисів лягли щоденники і листи героїв, архівні документи, повідомлення фронтових газет. В них читач знайде хвилюючі розповіді про бойові подвиги безстрашного кіннотника С. І. Гриневича, кулеметника М. С. Венгеля, стрілка-радиста О. В. Броніцького, командира протитанкової гармати М. А. Драгана та інших звятижців.

Збірка «Зірки солдатської слави» — не перша робота активістів військово-наукового товариства. Раніше вони підготували і видали книгу «Золоті зірки Полісся». В ній розповідається про подвиги житомирців — Героїв Радянського Союзу і тих Героїв, що загинули смертю хоробрих на Житомирщині. Цю книгу високо оцінив, зокрема, маршал Радянського Союзу І. Х. Баграмян. Відзначаючи плідну роботу житомирських ентузіастів, Радянський комітет ветеранів війни нагородив багатьох з них пам'ятними медаллями «За активну участь у військово-патріотичному вихованні молоді».

А. ЯНУШЕВСЬКИЙ,
Житомир.

ЗГАДУЮТЬ ВЕТЕРАНИ

Готуючись до 30-річчя з Дня Перемоги радянського народу над фашистською Німеччиною, працівники Ульяновського клубу глухих провели зустріч членів Товариства з ветеранами Великої Вітчизняної війни.

Колишні солдати поділилися своїми фронтовими спогадами. Ця зустріч нагадала нам далекі дні, бої за звільнення Батьків-

щини і країн Східної Європи від фашистських загарбників. На закінчення завідувач клубом УТОГ Марія Гончаренко вручила ветеранам пам'ятні подарунки.

Н. КИРИЛОВ,
І. СУГАК,
учасники Великої Вітчизняної війни.

м. Гайворон,
Кіровоградська обл.

Трибуна вчителя

Кожному молодому робітникові — середню освіту! Сьогодні це настійна вимога часу, суспільна необхідність. Зрозуміти важливість вирішення цієї проблеми неважко, якщо згадати хоча б такий факт: соціологічні дослідження свідчать, що одну й ту ж роботу робітники з середньою освітою виконують на 30 процентів краще і значно швидше, ніж ті, хто такої освіти не має.

Саме тому держава дедалі більше уваги приділяє створенню всіх умов для підвищення рівня освіти працюючої молоді. Щороку в ряди славної робітничої гвардії республіки вливаються сотні тисяч юнаків і дівчат. Від того, як їх зустрінуть на виробництві, кому довірять їх виховання, значною мірою залежить, як вони ставитимуться до праці, наскільки високопродуктивно трудитимуться.

За останні роки в усіх галузях промисловості Українського товариства глухих, як і на державних підприємствах та у сільському господарстві, широкого розмаху набув благодійний рух наставництва. Даючи йому високу оцінку, Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев у промові на XVII з'їзді ВЛКСМ підкреслював: «Наставники — це кадрові робітники, які мають високу майстерність, багатий життєвий досвід, і, як б сказав, талановиті педагоги. Вони з доброї волі, за покликком душі вчать молодь працьовитості, майстерності, виховують її на героїчних традиціях нашого славного робітничого класу».

З приводу цього, мені, як педагогу середньої школи робітничої молоді, хотілося б звернутися до

ЦЕ ТРЕБА УСВІДОМИТИ

робітничих наставників нашого Товариства з доброю порадою: виховуючи собі надійну зміну, дбайте про тісніші зв'язки молоді з школою. Саме ви, робітничі педагоги — авангард трударів, чия енергією, розумом і талантом створене все, чим ми пишаємося, саме ви на своїх робочих місцях якнайкраще, найпереконливіше можете довести молодому робітникові необхідність здобуття ним середньої освіти. Адже молоді рівняється на вас. І кому, як не вам, найдоречніше переконувати її в тому, що для кожного, хто не хоче відставати від життя, хто прагне йти у ногу з технічним прогресом і в суспільному виробництві виконувати роботу по душі, творчо, найпершим етапом в досягненні мети є засвоєння тієї суми знань, яку дає середня школа.

Прикро, але не кожний молоді робітник глибоко усвідомив це. А треба б! Конче треба! Окремі живуть і працюють, як кажуть, самопливом. Ось хоча б такий приклад: і вчительський колектив нашої, Херсонської вечірньої середньої школи робітничої молоді № 11 і облвідділ УТОГ, і адміністрація, партійна й профспілкорова організації місцевого УВП докладають багато зусиль для того, щоб кожен юнак чи дівчина, що приходять в колектив УВП після закінчення 12-го класу, вчилися далі. Два роки тому до навчання у 13-х класах було залучено 32 робітників. Але закінчують 14-й клас лише 20. Аж 12 чоловік «відсіялось» в процесі навчання. Причини? — Різні. Але, передусім, це невпевненість у своїх силах і ще більше, мабуть, у

потребі навчання, боязкість перед труднощами, прагнення йти по лівій найменшого опору. Разом з тим, в 14-х класах вчать чудові майстри виробництва. Серед них, наприклад, Раїса Лаврухіна, Валентина Бойко, Віра Тумакова та інші, яким уже за 30 років, у них сім'ї, діти. Здавалося б, вони вже мають причину, щоб не продовжувати навчання, але ні! Вони й не уявляють себе поза школою, бо школа їм допомагає жити, працювати.

Цього року в стінах нашої школи вісім учнів одержать атестати про середню освіту. І де-хто з них уже має намір продовжувати навчання й далі. А два колишні випускники, що працюють на виробництві, вже успішно навчаються заочно у вузах: Влас Соляник — у Московському інституті мистецтв, а Галина Зикова — в Херсонському технологічному інституті. Хто прищепив їм любов до навчання? Звичайно, велику роль тут відіграла школа. Але чи тільки вона? Я переконана, що після здобуття восьмирічної освіти найголовнішим стимулом у навчанні стало виробництво, життя в робітничому колективі, а, отже, добре слово робітничого наставника, під чий вплив перебував наш учень в час роботи.

Як бачимо, робітничим наставникам є над чим подумати. Особливо зараз, коли вже розпочався набір учнів на 1975—1976 навчальний рік.

На учбово-виробничих підприємствах складаються списки робітників, яким треба вчитися і які мусять усвідомити необхідність цього. Розроблено ряд заходів впливу на таку молодь.

З року в рік педагоги шкіл разом з представниками підприємств УТОГ, на яких працює молоді з восьмирічною освітою, ведуть перед початком нового навчального року роз'яснювальні бесіди про роль навчання в умовах науково-технічного прогресу, коли початкової та восьмирічної освіти вже зовсім недостатньо для того, щоб обслуговувати сучасну техніку.

Будуть педради, будуть засідання президій облвідділів УТОГ. Приходять до представників облвідділів і на випускні екзамени (як це робить, наприклад, голова Херсонського облвідділу УТОГ В. О. Ткаченко), будуть зустрічі випускників вечірньої школи з молоддю, що тільки-но прийшла на виробництво. Буде ще багато чого, але, на мою думку, в усіх заохочувальних заходах перша скрипка повинна належати робітничому наставникові. Це треба глибоко усвідомити не тільки самим наставникам, а й комсомольським активістам, головам первинних організацій УТОГ УВП та виробничих об'єднань.

Тільки спільність мети і прагнень керівників виробництва, партійних і громадських організацій, робітничих наставників, колективів учителів, тільки їх єдиний підхід і єдина міра вимогливості до тих, хто ще не вчиться, дадуть бажані наслідки у навчально-виховній роботі, забезпечать підготовку гідної зміни кваліфікованих робітників та керівних працівників з рядів нашої молоді.

Т. ШЕВЧЕНКО,
директор Херсонської вечірньої середньої школи робітничої молоді № 11.

СЛОВА ДОТРИМАЮ

Минає друга декада квітня. До 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні лишилося лише три робочі п'ятиденки. Думак про це тому, що на початку поточного року я зобов'язалася до 9 Травня виконати особисту п'ятирічку. Отже, на облік тепер треба брати уже не просто дні, а години, хвилини... Та я впевнена, що свого слова дотримаю, бо вже випускаю продукцію в рахунок середини грудня 1975 року.

За 12 років роботи на підприємстві я опанувала всіма процесами роботи, які є на мотально-в'язальній дільниці,— можу заправити і налагодити будь-яку круглотрикотажну машину, замінити плитку, голки, відрегулювати щільність в'язання— словом, я успішно обходжусь без послуг наладчиків і випускаю трикожає полотно тільки відмінної якості. Охоче ділюсь набутими знаннями й досвідом з молоддю.

Хотілося б, щоб напередодні знаменного свята, на честь якого ми несемо ударну трудову вахту, кожен знайшов для себе час зв'язати, чого він досяг у соціалістичному змаганні. Адже це змагання особливе— на честь тих, хто ціною свого життя виборював для народу право на щасливе майбутнє.

Є. КРАСЬКО,
в'язальниця, ударниця кому-
ністичної праці Чернівецького
УВП.

БРИГАДИР

За професією Степан Григорович Мовчан муляр. В радгоспі «Бугський», що на Миколаївщині, він очолює будівельну бригаду. В складі його колективу трудяться шість членів нашого Товариства.

Бригада С. Г. Мовчана зайнята в радгоспі на спорудженні тваринницьких приміщень, будинків громадського призначення. Степан Григорович добре володіє також фахом маляра і часто працює на ремонті приміщень.

— Працьовита людина,— кажуть про нього односельчани.— Якщо потрібна його допомога, то він ніколи не відмовить.

За відмінне виконання своїх обов'язків, за систематичне перевиконання норм виробітку партком та дирекція радгоспу «Бугський» неодноразово відзначали працю С. П. Мовчана подяками, нагороджували грошовими преміями. Його ім'я занесено до Книги пошани радгоспу.

С. П. Мовчан не тільки передовик сільського господарства, але й громадський активіст нашого Товариства. У селі Бугське він очолює первинну організацію Товариства. Як член правління Новоодеського міжрайвідділу УТОГ Степан Григорович часто буває в клубі і виконує доручення.

Г. СТІЛЬЧУК.
Миколаївська обл.

НЕВИСОКИЙ, чорнявий чоловік зайшов у корівник. Хазяйновито поглянув по годівницях, потім зупинив свій погляд на бідонах з молоком і побачив, що надій сьогодні невисокий.

Вже багато років працює Петро Михайлович Дудник в колгоспі «Прогрес» Сватівського району, що на Ворошиловградщині. Він не бригадир і не завідувач фермою, він— доглядач молочної худоби. Здавалося б, нагодував корів, підготував корми для наступної роздачі та ще дещо зробив і ти вільний. Але не така в нього вдача. Якщо на фермі щось негаразд, то Петро Михайлович не може залишатися спокійним.

Мені пригадується, як на фермі вводили машинне доїння корів. Після довгих суперечок та вагань доярки почали використовувати апарати. Так легше стало доїти, руки не болять. А коли

надої знизилися, то сприйняли це за належне.

Петро Михайлович заперечував, доводив дояркам, що вони повністю не видоюють молоко. Це жінкам було не до вподоби і вони багато недобрих слів наговорили йому. А одна доярка прямо сказала:

— Чи тобі, чоловіче, більше всіх треба?

Боляче було Петрові Михайловичу слухати таке, але він не здавався, а діяв. Прийшовши на ферму, питав ту чи іншу доярку.

— Оця корова видоєна?

— Так.

— А якщо я надою склянку молока?

— Ні, не буде й ложки.

Петро Михайлович бере дійницю і сідає до корови доїти. Бу-вало всяке: і по склянці, і по

ГОСПОДАР

більше надоював. Доярки махали руками, дрібниці, мовляв. Скаржились завідувачу фермою, бригадиру, що доглядач худоби втручається туди, куди не слід. А він на своєму стояв: склянка молока—то не дрібниця, а, навпаки, скарб.

Аналіз молока, взятого з основного надою від корови, показав, що його жирність становить 2,8—3 проценти, а молоко, надоєне в ту склянку, виявилось жирнішим у два з лишком рази.

— Залишаючи невидоєне молоко, ви ніби навмисне знижуєте жирність. А це ж відбивається на ваших заробітках,— говорив П. М. Дудник дояркам.

Факти—річ уперта. Тваринники стали працювати уважніше і справи покращали. Ферма, де працює П. М. Дудник, рік-у-рік

утримує першість у колгоспі. Ось і в 1974 році середній надій по фермі становив 2685 кілограмів молока від корови. Це на 365 кілограмів більше, ніж надоєно в середньому по колгоспу. Відрадиних результатів по продуктивності молочної худоби домоглися трудівниці і в нинішньому році.

На фермі працюють доярками А. Єремєєва, М. Карпенко, Г. Фень, які вперше в колгоспі досягли тристисячних надоїв—найвищої продуктивності в господарстві.

На фермі є бригадир, якому належить вирішувати всі виробничі питання. Але доярки завжди радяться з П. М. Дудником. Вони знають, що Петро Михайлович завжди порадить, прийде на допомогу.

В. ФЕДОРЧЕНКО,
завідувач Сватівським клу-
бом глухих.

ЧЕТВЕРТИЙ РАЗ

У відповідності з постановою ЦП УТОГ та республіканського комітету профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств від 28 липня 1970 року Полтавське учбово-виробниче підприємство № 1 продовжило змагання за звання «Підприємство високої культури виробництва». З 1970 по 1974 рік на УВП-1 зріс випуск товарної продукції на 1 мільйон 150 тисяч карбованців.

Як відомо, перед підприємством, що включилося в соціалістичне змагання за високу культуру виробництва, стоять великі завдання. Це не тільки виконання виробничих планів, механізація трудових процесів, вдосконалення технології виробництва, впровадження промислової естетики, але й виховання колективу, підвищення свідомості трудівників, розвиток їх світогляду.

З року в рік на підприємстві зростає кількість ударників комуністичної праці. На сьогодні на УВП-1 працює вісім «Майстрів—золоті руки», 206 ударників кому-

ністичної праці. Значного поширення на УВП набуло наставництво. Причому, серед кращих наставників колектив підприємства називає не тільки ветеранів праці, таких як швею-мотористку бригади № 4 З. П. Пелих, швею-мотористку бригади № 2 А. Б. Харченко, а й молоду швею цієї ж бригади Н. К. Берегову—неодноразового призера у змаганнях на звання «Краща швея-мотористка».

На Полтавському УВП-1, в результаті широко розгорнутого соціалістичного змагання за успішне завершення планових завдань і соціалістичних зобов'язань четвертого, визначального року п'ятирічки, виробничі дільниці досягли значних успіхів. Про це переконливо свідчать деякі цифри. Так, річний виробничий план минулого року в сумі 3854 тисячі карбованців виконано достроково до 4 грудня 1974 року при зобов'язанні 20 грудня. До кінця року випущено надпланової продукції на суму 289 тисяч карбованців, план з реалізації в сумі 3510

тисяч карбованців виконано до 17 грудня.

Під час громадського огляду по культурі виробництва на підприємстві внесено і впроваджено 30 раціоналізаторських пропозицій. Все це обумовило підтвердження колективу підприємства звання «Підприємство високої культури виробництва» вже четвертий раз підряд.

З цієї нагоди на Полтавському УВП-1 відбулися збори, на яких в урочистій обстановці колективу було вручено Диплом «Підприємство високої культури виробництва» та грошові премії трудівникам УВП-1 з централізованого фонду ЦП УТОГ в розмірі 2500 карбованців.

Трудівники Полтавського учбово-виробничого підприємства № 1 одностайно вирішили продовжувати участь у громадському огляді за високу культуру виробництва, взяли підвищені соціалістичні зобов'язання по достроковому завершенню напружених планів завершального року дев'ятої п'ятирічки.

Т. ЯКУБА,
ст. інженер виробничого від-
ділу ЦП УТОГ.

У СПІВДРУЖНОСТІ

Важко застати Надію Стахівну Жук на одному місці. У старшого майстра швейного цеху безліч справ: треба дати завдання майстрам дільниць, перевірити роботу потоків та надходження крою із заготівельно-розкрійного цеху, розв'язати ряд інших питань.

Так, багато виробничих справ у Надії Стахівни. Але, не зважаючи на свою завантаженість, вона знаходить час для раціоналізаторської роботи. У співдружності з інженером-технологом О. В. Луцишиною та майстром розкрійного цеху З. В. Неженець, Надія Стахівна вже внесла чимало пропозицій, спрямованих на зростання продуктивності праці і підвищення якості продукції, на поліпшення технологічного процесу

пошиття верхніх чоловічих сорочок.

За чотири роки старший майстер Івано-Франківського УВП запропонувала чотири раціоналізаторські пропозиції впровадження яких у виробництво дало економічний ефект 2 тисячі 273 карбованці.

Хоч і різні обов'язки в Н. С. Жук, О. В. Луцишиної та З. В. Неженець, але в них спільна мета: впроваджувати передову технологію і нову техніку, домагатися підвищення кваліфікації робітників. Розв'язуючи ці виробничі питання, вони завжди радяться, як краще це зробити, постійно ведуть пошуки шляхів підви-

щення продуктивності праці, поліпшення якості продукції.

Минув перший квартал завершального року дев'ятої п'ятирічки. Івано-Франківське УВП виконало тримісячний план по реалізації готових виробів на 106,7 процента. В цьому успіху є трудовий внесок і Н. С. Жук, О. В. Луцишиної та З. В. Неженець, здобутий у творчій співдружності.

Ф. САВЕНКО.

У БРАТНІХ ТОВАРИСТВАХ

НАГОРОДА КОЛЕКТИВУ

За високі виробничі показники, досягнуті в соціалістичному змаганні за 1974 рік, колективу трудівників Магнітогорського УВП Всесоюзного товариства глухих присуджено перехідний Червоний прапор Ради Міністрів РРФСР і ВЦРПС.

Недавно на зборах, що відбулися в новому Будинку культури і спорту глухих, голова Центрального правління ВТОГ В. А. Фуфаєв вручив перехідний Червоний прапор директору підприємства Ф. А. Фірезову. Вітаючи колектив з заслуженим успіхом, Володимир Анатолійович закликав трудівників підприємства й надалі не знижувати темпів соціалістичного змагання, побажав нових трудових показників у роботі.

Річний план 1974 року по реалізації готової продукції УВП виконало 12 грудня на 105,5 процента. При цьому було виготовлено понадпланової продукції на 209 тисяч карбованців. Запорукою цього успіху стало широко розгорнуто соціалістичне змагання між цехами, дільницями і трудівниками, які прийняли високі особисті зобов'язання. Чимало трудівників підприємства, зокрема, швачки-мотористки К. С. Комкіна, П. Т. Щеголева та багато інших виконують змінні завдання на 135—140 процентів. Не можна не згадати і роботу майстрів О. Г. Калінічева, Н. І. Фі-

латова під керівництвом яких більше 90 процентів робітниць швейного цеху стали ударниками комуністичної праці. В цеху освітлювальних виробів (майстер А. А. Горев) трудівники І. Є. Кузнецова, Г. Ф. Сурменев, Г. А. Склярова, В. М. Спіцин та інші ще минулого року завершили особисті п'ятирічки, а інші вже працюють в рахунок 1976 року.

Токар П. В. Давидов, свердловальниця А. Ф. Сурменева, слюсар Я. К. Хайрулін виконують змінні завдання на 150—160 процентів.

Готуючись до 30-річчя славної Перемоги, колектив підприємства працює справді по-ударному. Плани січня, лютого та березня виконані на 110 процентів.

Перехідний Червоний прапор Ради Міністрів РРФСР і ВЦРПС, вручений колективу підприємства, висока і почесна відзнака, яка зобов'язує подвоїти зусилля, щоб добитися ще вищих показників.

В. ЛЮБАРЕЦЬ.
м. Магнітогорськ.

НАШЕ
ЖИТТЯ 3
сторінка

Субота, 19 квітня 1975 р.

З випередженням часу

За останній час у закрийному цеху Дніпропетровського учбово-виробничого підприємства сталися добрі зміни: розширено приміщення, встановлено нове обладнання. Поліпшення умов праці позитивно вплинуло на її продуктивність.

Колектив закрийників, що його очолює майстер Євгенія Олексіївна Богданова, один з передових на підприємстві. Першим, ще в квітні минулого року, достроково завершив виконання своєї особистої п'ятирічки різальник Віктор Степанович Богданов. А нині таких робітників у колективі вже чимало. З чотирнадцяти чоловік більше половини трудяться сьогодні з випередженням часу.

У рахунок липня 1976 року видає також продукцію і комплектувальниця закрийного цеху Ніна Василівна Кийченко.

Г. ВОЛИКОВА.

На знімку: ударниця комуністичної праці Н. В. Кийченко за роботою.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

ДО СВЯТА ПЕРЕМОГИ

Наближається 30-річчя Перемоги радянського народу над німецько-фашистськими загарбниками у роки Великої Вітчизняної війни.

До цієї дати для відвідувачів у Львівському будинку культури читають лекції, випускають усно-тематичні журнали тощо.

Останній номер усно-тематичного журналу «Новини життя» був присвячений подвигу радянських воїнів у боротьбі з фашизмом. Цікаво та змістовно розповів про це ветеран Великої Вітчизняної війни М. П. Мимриков. З боями він пройшов важкий бойовий шлях з перших днів вій-

ни до світлого дня Перемоги. На вечорі присутнім продемонстрували документальний фільм «Битва за Київ».

Велику підготовчу роботу до знаменної дати проводить Народний самодіяльний театр. Аматори сцени готують виставу «Незабутнє» за кіноповістю О. Довженка «Україна у вогні». Естрадно-мімічний гурток під керівництвом Ж. П. Матвеевої завершив постановку композиції «Пам'яті полеглих будьте гідні».

Йде підготовка до свята Перемоги і в інших гуртках. Так, вишвальниці, під керівництвом досвідченого педагога І. І. Зради, готують експонати на виставку, присвячену цій даті.

Р. БУДНИКОВ,
працівник Львівського будинку культури.

НАРАДА ХЛІБОРОБІВ

Радо зустріли весну хлібороби Межівського, Синельниківського міжрайвідділів УТОГ. Вони прагнуть ознаменувати завершальний рік п'ятиріччя новими трудовими здобутками. Про це свідчили, зокрема, виступи учасників міжрайонної наради передовиків сільського господарства, що відбулася в м. Павлограді. В її роботі взяло участь понад 70 членів УТОГ.

Обговорюючи доповідь головного інженера районного управління сільського господарства тов. Вінницького про завдання на завершальний рік п'ятиріччя, вони запевнювали, що докладуть усіх зусиль, щоб більше дати країні сільськогосподарських продуктів.

Всього на нараді виступило 14 чоловік.

Ветеран Великої Вітчизняної війни Петро Іванович Гусаков поділився з хліборобами спогадами про боротьбу з фашистськими загарбниками на Чорному морі.

Для передовиків сільського господарства колектив художньої самодіяльності Дніпродзержинського клубу УТОГ дав великий концерт.

К. СУСОРОВА,
голова Павлоградського міжрайвідділу УТОГ.
Дніпропетровська область.

3 ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ

Біля робочого місця Галини Вербицької в цей день було вишито яскраво оформлений плакат-поздоровлення.

Святкування та поздоровлення з днем народження трудівників Одеського виробничого об'єднання УТОГ стало вже доброю традицією у колективі підприємства.

П. ГРИГОРЕНКО.
м. Одеса.

В цей день, як завжди, Галина Вербицька ввійшла у світле і просторе приміщення механо-складального цеху Одеського виробничого об'єднання УТОГ.

Радо, з привітними посмішками зустріли трудівницю товариші по роботі. Від імені колективу дільниці штепсельних з'єднань Галину привітав А. О. Мазеєв.

Широ, тепло поздоровив Анатолій Олександрович Галину з днем народження. Побажав нових трудових успіхів, міцно потис руку.

НАШІ ВИЙШЛИ ВПЕРЕД

Два дні в залі Ужгородської дитячої спортивної школи проходили змагання на першість Закарпатського обкому профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств з трьох видів спорту: шашок, шахів та настільного тенісу.

В упертій боротьбі перше місце з шашок зайняла команда облвідділу УТОГ до складу якої входили: Юрій Хотина, Іван Дьордя, Дмитро Варцаба та Ганна Свадеба. Успішно виступили наші спортсмени і по настільному тенісу, завоювавши кубок обкому профспілки. Тут особливо

відзначилися робітники Ужгородського УВП-1 — Михайло Репарюк та Олександр Глухов.

Команда шахістів зайняла друге місце, поступившись спортсменам побутокмбінату.

За останній час майстерність спортсменів Закарпатського облвідділу УТОГ помітно зросла. Про це свідчить перше місце в командному заліку на першість обкому профспілки.

Л. СІРА,
інструктор фізкультури Ужгородського УВП-1.

На змаганнях з настільного тенісу в Піщанській спецшколі-інтернат Вінницької області добре виступила учениця Тетяна Загоруйко.

Фото І. ГРЕБЕНЮКА.

СЕРЕД КНИГ

«Найбільша кількість перемог (10) в чемпіонатах країни — у московських динамівців. Але й «Спартак» не набагато відстав від «Динамо». Дев'ять разів він став переможцем першостей СРСР. Визначним можна вважати і досягнення спартаківців у розіграші Кубка СРСР — дев'ять разів вони завойовували Кубок. Так що багаточисленні вболівальники «Спартак» мають право гордитися успіхами улюбленої команди».

Так починається книга К. Есеніна «Спартак» Москва, що вийшла у московському видавництві «Фізкультура і спорт» під редакцією Л. Філатова.

Продовжуючи представляти візитну картку цієї популярної команди, додамо ще деякі деталі з її послужного списку. «Спартак» з успіхом виступав не тільки у матчах внутрішнього календаря, але й на міжнародній арені. Ще далекого 1937 року він домогся перемоги на Антверпенській робітничій олімпіаді, виграв «Кубок світу» для робітничих команд в Парижі, останніми роками в міжнародних товариських зустрічах не раз завойовував перші місця, брав участь у турнірах всіх трьох кубків, що проходять під егідою Європейської спілки футбольних асоціацій (УЕФА).

Звичайно, шлях колективу був встелений не лише розами. Часом

ЛЮБИТЕЛЯМ ФУТБОЛУ

його підстерігали несподіванки, зриви, падіння. Але завжди команда прагнула грати в сучасний футбол, проповідувала атакуючий стиль гри. Під прапором клубу зросла ціла плеяда першокласних спортсменів — воротарів, захисників, напівзахисників, нападників. Історія «Спартак» вийде неповною якщо не згадати братів Миколу, Олександра та Андрія Старостіних, Павла Кануннікова, Петра Ісакова, Анатолія Акімова, Олексія Леонтьєва, які виступали у передвоєнні і частково в післявоєнні роки.

40—50 роки дали нові імена. Ігор Нетто, Сергій Сальников, Микита Симонян, Микола Дементьев, Віктор Терентьев, Микола Тищенко. Нарешті в 60—70 роки в «Спартак» грали Галімізян Хусаїнов, Микола Осянін, Вячеслав Амбарцумян, Анатолій Крутіков, Анзор Кавазашвілі, Геннадій Логофет.

У книзі розповідається про нагородження колективу, який спочатку виступав під назвою «Червона Пресня», а потім «Харчовик», «Дукат», «Промкооперація». Детально розповідається про участь команди в першості СРСР, розіграші Кубка країни, в міжнародних зустрічах, а також у складі збірної.

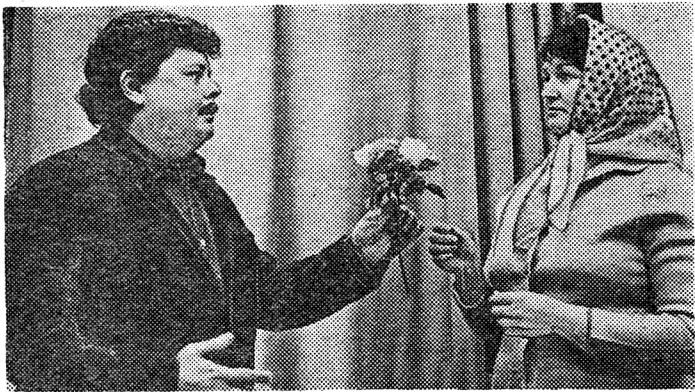
Цікавим є розділ «Пам'ятні зустрічі». Із майже двох з половиною тисяч матчів «Спартак» відіграв чотирнадцять, які представляють собою кращі сторінки літопису спартаківської футбольної дружини. Це — дев'ять переможних фіналів Кубка, три зустрічі чемпіонату і, нарешті, дві яскраві перемоги в міжнародних зустрічах — над англійською командою «Вулвергемптон Уондерерс» у 1955 р. і командою «Атлетіко — Мадрид» восени 1972 р. у Мадриді.

Далі автор знайомить нас із спартаківським авангардом — провідними гравцями колективу за всю його історію. До речі, їх досягнення на зелених полях стадіонів високо оцінені партією і урядом. М. Старостін та І. Нетто нагороджені орденом Леніна, О. Старостін, М. Дементьев, М. Симонян — орденом Трудового Червоного Прапора, багатьох удостоєно ордена «Знак Пошани».

Книга «Спартак» Москва, безперечно, становить великий інтерес для численної армії вболівальників футболу.

М. ЧЕРНЕГА.

Редактор П. БУЛАТОВ.

Учасники художньої самодіяльності Одеського Будинку культури готують велику концертну програму, присвячену 30-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні.

На знімку: ветерани-студійці Володимир Белов та Раїса Піскун під час репетиції. Фото. І. ЩЕРБАНЮКА.

ЗА ЗАКОНАМИ БРАТЕРСТВА

ПРИБОРКАНА ТИСА

На лівому березі Тиси, неподалік угорського села Берегшурань, споруджено пам'ятник. На постаменті — розкрита книга. Російською і угорською мовами написано: «Висловлюємо подяку Радянському Союзові за ту безкорисливу допомогу, яку він подав Угорській Народній Республіці під час повені 1970 року».

Не пам'ятають люди на угорській землі, щоб Тиса була така грізна, розбурхана, як тоді, в травні 70-го. Водні ріки зносили будівлі, заливали села, руйнували шляхи. У важку для угорських братів годину на допомогу прийшли радянські люди. Спільними зусиллями стихію було переможено.

Свої «сюрпризи» ріка готувала і в 1974-му. Ціле літо в Карпатах ішли дощі. У жовтні кількість опадів досягла піврічної норми. Але на цей раз Тиса не вийшла з берегів. Збудовані радянськими та угорськими робітниками греблі й дамби витримали натиск стихії, екзамен на міцність.

Поети називають Тису «голубою гірською красунею». І вона справді така. Та тільки в ясну, сонячну погоду. Щойно починають у Карпатах танути сніги або зарядять зливи, де й діваються спокій і лагідність річки. Вона стає норовистою, виходить з берегів.

Втім, так було. До недавнього часу. Тепер Тису приборкано.

Свій біг «голубою красунею» починає на вершинах Карпат. Вона протікає по території п'яти районів Закарпаття, потім по землях Угорщини, Чехословаччини, Румунії, Югославії. Майже на ти-

сячу кілометрів простягнулася Тиса — найбільша лівобережна притока Дунаю.

Колись кожна з країн в міру своїх сил і можливостей намагалася справитися з стихією. І результати, певна річ, не завжди були такими, яких сподівалися. Інша справа тепер. Виникла можливість об'єднати сили. І братні країни використовують цю можливість. Скажімо, меліоратори розгорнули роботи по регулюванню і укріпленню річища. Гідробудівники створили спільну програму комплексного використання водних ресурсів Тиси. Ці та інші факти не потребують коментарів.

Недавно минуло 25 років з дня підписання між Радянським Союзом і Угорською Народною Республікою конвенції про відвернення поведі і регулювання режиму прикордонних річок: Тиси, Латориці, Ужа, Боржави. Цю дату урочисто відзначено в обох країнах. Радянський Союз уклав також угоду про відвернення поведі і регулювання режиму прикордонних річок з ЧССР. А в липні 1973 року в Ужгороді спеціалісти-меліоратори, представники країн-членів РЕВ і Югославії, підписали протокол щодо комплексного використання і охорони ресурсів басейну Тиси. Він передбачає будівництво нових споруд. Здійснюватимуться заходи, спрямовані на забезпечення чистоти вод «гірської красуні». Меліоратори братніх країн продовжуватимуть укріплення річища. З'являться нові дамби, облицьовані залізобетонними плитами.

Отже, спільний пошук, спільні роботи тривають.

Ф. ПРОКОПЕНКО.
м. Ужгород.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Мал. Н. Крижанівської.